

3. Skøn over kildeskattens provenu i finansårene 1969-70, 1970-71 og 1971-72.

Når de foran omtalte skøn over kildeskattens slutskattebeløb skal omregnes til finansår, må der tages hensyn til, at reglerne for beregning og opkrævning er forskellige for A-skat og for B-skat. Det vides ikke med bestemthed, hvorledes det samlede provenu vil fordele sig mellem de to skatteformer; men det kan rent skønsmæssigt anslås, at A-skat vil udgøre ca. to tredjedele af det samlede provenu og B-skatten ca. en tredjedel.

A-skatten beregnes af den løbende indtægt på grundlag af skattekortenes oplysninger om fradrag og trækprocenter. Både fradragsbeløb og trækprocenter fastsættes forud for indkomståret, og det er derfor givet, at den foreløbige skat i mange tilfælde vil afvige fra slutskatten, der beregnes efter indkomstårets udløb på basis af selvangivelser efter samme princip som den hidtidige indkomstbeskatning. Da grundlaget for A-skattens beregning som nævnt er den løbende indtægt, er det dog sandsynligt, at den samlede foreløbige A-skat vil blive af nogenlunde samme størrelse som slutskatten af den samlede A-indtægt. Det er muligt, at den foreløbige A-skat i alt bliver lidt lavere end den samlede slutskat af A-indtægt; men i det følgende er det forudsat, at den foreløbige A-skat og den tilsvarende slutskat bliver lige store.

Forskudsskatten af B-indtægt, der bl. a. omfatter indtægt ved erhvervsvirk-somhed, skal opkræves ved skattebilletter. Forskudsskattebeløbene for indkomståret 1970 er beregnet i efteråret 1969, og grundlaget har været selvangivelsen for indkomståret 1968 suppleret med skatteydernes oplysninger ved forskudsregistreringen. Størrelsen af dette beskatningsgrundlag kendes ikke, og det er ved udarbejdelsen af provenuskønnene i maj og oktober 1969 forudsat, at den samlede forskudsskat af B-indtægt netop svarer til den anslåede skat af indtægten ifølge den seneste selvangivelse, der vedrører indkomståret, der ligger to år forud for betalingsåret.

Når forskudsskatten af B-indtægt således fastsættes lavere end slutskatten af årets indtægt, skal der betales restskat i det følgende år. Restskatten af indkomsten i 1970 opkræves i tre rater, der forfalder 1. september, 1. oktober og 1. november 1971. Den opkræves med et — ikke-fradragsberettiget — tillæg på 8 pct. af skattebeløbet. Imidlertid har skatteyderne ifølge kildeskattelovens § 59 adgang til at indbetale foreløbig skat ud over de beløb, der indeholdes eller opkræves ved skattebillet. Sådanne indbetalinger kan foretages i løbet af indkomståret og indtil den 1. marts i det følgende år, og der beregnes ikke noget 8 pct.s-tillæg af disse frivillige indbetalinger, der virker som forudbetalinger på restskat. Mange skatteydere, navnlig blandt de erhvervsdrivende, vil utvivlsomt benytte adgangen til forudbetaling af restskat i begyndelsen af kalenderåret. Hvor store beløb disse forudbetalinger vil andrage, kan man selvfølgelig ikke vide. Det vil bl. a. bero på renteniveauet og likviditetsforholdene til den tid. I det følgende er det rent skønsmæssigt forudsat, at forudbetalingen vil svare til halvdelen af det beløb, hvormed restskatten af B-indtægt overstiger den overskydende B-skat for samme indkomstår.

Ved overgangen til kildeskat vil det ikke længere være muligt at føre indkomstskatten og folkepensionsbidraget til indtægt på statsregnskabet, efterhånden som beløbene udskrives. Det vil af praktiske grunde som hovedregel være nødvendigt at vente med at tage beløbene til indtægt, til de indbetales. Da de foran anførte provenuskøn angiver de forventede, udskrevne beløb, må der ved budgetteringen tages hensyn til restancetab. Disse tab kan kun anslås rent skønsmæssigt. For B-skattens vedkommende er det forudsat, at de procentvise restancer vil blive af nogenlunde samme omfang som de tab, kommunerne i de seneste år har regnet med for samtlige skatteydere. For A-skatten er der derimod regnet med restanceprocenter på ca. $\frac{2}{5}$ af de anslåede restanceprocenter for B-skatten. Hidtil er restancetabet på statskatten afholdt af kommunerne bortset fra Københavns kommune, der har en særlig afregningsordning. Det reelle likviditetstab for staten vil derfor kun andrage ca. 85 procent af det anslåede restancetab for skatteydere i alle landets kommuner.